

Saaga Ahdistuksesta sen jälkeiseen Tempaukseen uskoville

[Biblical Audio Commentary – Post-Tribber Tribulation Saga](#)

Posted by Gary Ritter | May 10, 2024

Transkriptio:

[Entä jos Tempausta ei ollutkaan?](#)

Sodat tulivat odotetusti; Et odottanut, että ne vaikuttaisivat sinuun, niinkuin vaikuttivat. Kaiken valmistautumisen jälkeen luulit pärjääväsi hyvin pitkään. Piiloutuisit ja odottaisit Ahdistuksen loppua – ja sellaista mitä siinä oli, jonka uskoit todella tapahtuvan; Suurin osa Ilmestyskirjaahan on symbolista eikä kirjaimellista - koska se on se, mitä tiesit Jumalan tarkoittaneen. Mutta laittomuus oli pahempaa kuin luulitkaan. Koska olit maaseudulla, olit turvassa. Et vain ollut.

Pommit putosivat ja kaupungit jäivät raunioiksi; kenelläkään jäljelle jääneillä ei ollut ruokaa, ja väkijoukot rynnivät maaseudulle. He löysivät pienen alueesi ja valtasivat sen nälässään ja raivossaan. Kaikilla ammuksillasi ja kullallasi suojana ja vaihtokaupassa ei ollut voimaa pidätellä heitä. Kaksikymmentä heikäläistä yhdelle teistä olivat ylivoimaisia. Kaadoit heitä useita, mutta niitä oli liikaa.

Yksi hyvä asia oli, että he antoivat sinun ja vaimosi elää. Ainoa omaisuus, jota he antoivat sinun ihaila, kun potkaisivat sinut ulos omasta kodistasi, oli Raamattusi. Et ollut lukenut sitä paljon, mutta he näkivät "Jeesus rakastaa sinua" -taulun seinällä ja tunnistivat sinut kristityksi. Sitten he nauroivat ja raikasivat vaimosi edessäsi. "Mene nyt ulos!" he määräisivät, joten te molemmat lähditte ihmetellen, miksi Jumala salli tämän tapahtua.

Ennen kuin sakaalilauma tuli ja lähetti sinut pakkaamaan, elämä tänä ahdistuksen aikana ei ollut, mitä odotit. Sinulla oli kaivo, etkä ollut riippuvainen kaupungin vedestä. Sinulla oli generaattori siltä varalta, että sähköt katkeaisivat hetkeksi. Et odottanut, että pitkittynyt sähkökatkos poltti propaanin loppuun. Kun se oli poissa ja generaattori ei enää voinut käydä, sähkösi loppui siihen. Olit jopa suunnitellut sen varalta asentamalla aurinkopaneeleja katollesi, mutta massiivinen raekuuro tuhosi ne jo varhain.

Olit kuitenkin kekseliäs. Näistä vaikeuksista huolimatta päätit kaivaa puron varrelle uuden kaivon, jossa sinun ei tarvitsisi upottaa putkia liian syvälle. Maaperä oli hiekkainen ja helppo kaivaa, mutta sinun oli löydettävä kauppa, joka myi niitä. Home Depot oli poissa. Onneksi sait ostaa viimeiset, mitä Menards'illa oli. Tuo matka kulutti bensa loppuun autostasi. Yhdelläkään asemalla matkan varrella ei ollut enää bensaa tankin täyttämiseen, joten toivoit, ettet ollut unohtanut mitään.

Kaivon imuputken ja sitä seuraavien putkien hakkaaminen lekalla oli kovaa työtä. Se oli työtä nuoremmalle miehelle, mutta mitä muutakaan voisit tehdä? Enkelit eivät tulleet apuun.

Noina kuukausina ennen karkotusta kotoa saitte nopeasti tietää, että elintarvikeketjuissa, jotka toimittavat elintarvikkeita supermarketeihin, oli tapahtunut vakavia häiriöitä. Tämän vuoksi teidän oli alettava kuluttaa niitä monia ruokavarastoja, joita olitte säästäneet juuri tällaisten tilanteiden varalle. Kun ne alkoivat kuitenkin vähetä eikä kaupallisten lähteiden täydentämiselle ollut näköpiirissä loppua, aloititte keräilyn ja metsästyksen. Ongelmana oli, ettet ollut koskaan oppinut, mitkä kasvit olivat syötäviä alueellasi. Mitä oli turvallista syödä ja mitä ei?

Olit elämässäsi vähän metsästännyt, mutta et koskaan ollut oppinut asettamaan ansoja tai käyttämään muita passiivisia keinoja riistan löytämiseksi. Jostakin syystä peurat tai kalkkunat eivät juurikaan näyttäytyneet tuona syksynä, joten tämä suunnitelma paljasti heti heikkoutensa.

Kylmän ilmaantuessa olit kiitollinen, että suunnittelit etukäteen puu-uunin asentamisen taloosi ja olit päättänyt polttopuuta. Se paloi pian ja kävi ilmi, että uunin jatkuva ruokinta vaati kovaa, jatkuvaa työtä. Riittävän päiväannoksen pätkiminen ja halkominen kesti tunteja ja väsytti. Halusit

olla se nuori mies, joka et enää ollut.

Puunpoltto antoi juuri tarpeeksi lämpöä, mutta sinun ja vaimosi oli pakko turvautua yhden huoneen asumiseen, koska muut huoneet eivät yksinkertaisesti olleet tarpeeksi lämpimiä. Teitte ruokaa, nukuitte ja teitte kaiken muun tässä yhden hengen huoneessa, jossa oli puuhella. Päivä, jolloin kipinä pääsi ulos ja sytytti tulen, oli yksi kauhistuttavimmista kuviteltavissa olevista kokemuksista. Onnistuit sammuttamaan liekit, mutta ne aiheuttivat niin paljon vahinkoa, että saatoit vain kuvitella katastrofia, jos talosi olisi palanut keskellä talvea.

Ruoka väheni. Sinulla oli tämä fantasia, että Jumala tarjoaisi mannaa tarpeisiisi. Ehkä Hän edelleen teki sitä, mutta ehkä Hän vaati sinua hieman kärsimään, jotta voisit koetella uskoasi ja vakuuttaa, että olet sen arvoinen. Jos se oli Hänen kriteerinsä, se toimi hyvin. Purkkiruokien varasto kutistui. Muutamat purkit eivät olleet sulkeutuneet kunnolla purkitettuina, ja vaimosi sai myrkytyksen syödessään persikkaa. Vasta muutaman pureman jälkeen hän tajusi sen myrkyllisyyden, mutta silloin oli jo myöhäistä. Seuraavat päivät olivat pelottavia, sillä hän kuivui pahasti. Veden kärrääminen kaivolta neljännesmailin päästä melkein todisti perikatosi.

Kompastuit piilotettuun juureen yhdellä lukuisista matkoistasi kaivolle ja takaisin. Kasvoillesi kaatuminen jätti vakavan mustelman, mutta mikä pahempaa, kun yritit katkaista putoamisen, nyrjäytit ranteesi samalla, kun käsivarteesi tuli syvä haava terävästä oksasta. Seuraavana päivänä se tulehtui jättäen sekä sinut että vaimosi sairaiksi ja heikentyneiksi.

Pian sen jälkeen ryöstäjät saapuivat. Siihen aikaan iski toinen maanjäristys. Maa avautui ja sinä melkein putosit syvään kuiluun. Loppupäivän ajan yritit ymmärtää outoa taivasta, jossa komeetat viiruttivat päiväajan horisonttia.

Kun vaimosi kanssa lähestyitte kaupunkia toivoen löytävänne palan vielä syömätöntä ruokaa, syttyi kauheita tulipaloja meteoriparvien ryöpytessä taukoamatta korkealta ylhäältä. Puut, pensaat ja ruohot puhkesivat liekehtiväksi helvetiksi, joka levisi talosta taloon ja ajoi sinut pois yhteisöstä. Kuumuudesta korventuneena ja mustuneena pystyit tuskin kävelemään tuskassasi ja heikkoudessasi. Kuinka toivoitkaan, että olisi ollut Ahdistusta edeltävä Tempaus! Ehkä Jumala olisi suonut sen, jos sinä

ja niin monet ette olisi pilkanneet tätä mahdollisuutta, että Hän lopulta sanoi: *”Hyvä on, sinä et halua vapautumista loistavan ilmestymiseni kautta? Et halunnut muuta kuin todistaa, kuinka vahva Herrassa olit. Halusin temmaista sinut ulos tästä vieraasta paikasta, mutta sinä mielummin kaivauduit sisään ja teit maasta kotisi. Hyvä, olkoon niin.”*

Tulitte joelle ja kun olitte juomassa suuressa janossanne välittämättä bakteerisaastuksesta ja epäonnistuttuanne aiemmissa puhdistusyrityksissä, huomasitte veden alkaneen muuttua sairaan keltaiseksi. Varovainen tippa kielellesi osoitti, kuinka katkeraa ja myrkyllistä se oli.

Ja sitten valot sammuiivat. Aurinko katosi, ja täydellinen pimeys peitti maan. Se sai sinut vaeltamaan kuin sokea, ja sinä ja vaimosi voitte vain istua ja odottaa ja toivoa. Onneksi taivaankappaleet ilmestyivät uudelleen, mutta niiden läsnäolo oli ohimenevää. Uudelleen ja uudelleen aurinko sammui ja jätitte jumiin sitä seuranneeseen pimeyteen.

Elinvoimasi hiipui niin alhaiselle tasolle, että aloit toivoa, että voisit kuolla. Miksi olit luullut, että tämä koko maapalloa koetteleva aikakausi olisi sinulle ja muille uskoille jotakin suurenmoista? Kunpa se olisi todella ollut vain Jumalan vastaista, Kristuksen hylkäävää maailmaa varten, eikä myös koko seurakuntaa varten! Kuinka typerää olikaan uskoa tämän kuvitelman suhteen, että se olisi suuren voiton aika.

Sillä hetkellä huomasit kotkan ja kuulit huudon, joka kaikui yläpuoleltasi: *”Voi, voi, voi maan päällä asuvia niiden jäljellä olevain pasunain äänten tähden, joihin kolmen enkelin vielä on määrä puhaltaa!”*

Kun selasit resuista Raamattuasi Ilmestyskirjan kohdalla, tajusit, että vasta viides pasuuna oli puhallusvuorossa. Edessä oli vielä niin paljon tuskaa ja kärsimystä. Epätoivo valtasi sinut, ja ihmettelit, miten Jumala saattoi rangaista lapsiaan näin. Mitä tapahtui Hänen seurakunnalleen, joka oli Kristuksen rakas morsian? Millainen Jumala hän oli, kun kidutti ihmisiä, joita muka rakasti enemmän kuin kaikkia muita? Jokin oli pahasti pielessä.

—

Yksi tärkeimmistä puolista siinä tosiasiasa, että on olemassa Ahdistusta edeltävä Tempaus, on Jumalan luonne. Hän ei ole vaimonhakkaaja ja juuri sellainen Hän olisi, jos sallisi todellisen seurakuntansa mennä Ahdistukseen ja kestämään sen.

Ei, Jumala on ennen kaikkea muuta rakastava ja uskollinen niille, jotka Hän on luvannut pelastaa tulevasta vihastaan. Tämä kauhea aika, joka pian sulkee piiriinsä planeetan, ei ole tarkoitettu niille meistä, jotka olemme antaneet itsemme ja tavoitteemme Hänelle – meille, jotka olemme tehneet parannuksen synneistämme, luottaneet Hänen mahtaviin lupauksiinsa ja tunnustaneet, että Jeesus yksin on Jumala, Vapahtajamme ja Herramme.

Onko niillä, jotka sinnikkäästi uskovat, että seurakunnan on koettava Ahdistus, mitään käsitystä sen vakavuudesta? Kyseenalaistan sen. Jotkut luulevat, että siitä tulee helppoa, koska Jumala kuljettaa heidät sen läpi ilman vaaratilanteita ja vahinkoa. Uskon, että niille uusille pyhille, jotka tulevat Kristuksen tykö näiden vuosien aikana, on apua, mutta Raamattu kertoo, kuinka Antikristus määrää saatanalliset sääntönsä ja saa kätyrinsä vainoamaan, jahtaamaan, mestauttamaan ja tekemään paljon marttyyreja. Ensin juutalaisille, sitten pakanoille. Ensin seurakunnalle, sitten uskottomalle maailmalle. Se ei tule olemaan miellyttävä seitsemän vuotta kenellekään, eli niille, jotka pakenevat yhdeltä paistinpannulta tuleen, tai ehkä niille, jota pystyvät, tai ehkä eivät pysty pakenemaan ennen seuraavaa koettelemusta.

Voimme iloita siitä, että Jumala rakastaa meitä niin paljon, että armossaan Hän todella tuo meille suuren vapautuksen Tempauksen kautta, niin ettemme joudu kohtaamaan kaikkia näitä asioita.

Jumalalle olkoon kunnia!

JAA TÄTÄ